

בעניין:

המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר

כולם ע"י ב"כ עוה"ד דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או סיגי בן ארי
(מ"ר 37566) ו/או חווה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או עידו
בלום (מ"ר 44538) ו/או ליאורה בכור (מ"ר 50217) ו/או אלעד
כהנא (מ"ר 49009) ו/או נועה דיאמונד (מ"ר 54665)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותר

- נ ג ד -

1. שירות בתי הסוהר
2. משרד התקשורת
3. חברת דואר ישראל בע"מ
4. חברת בנק הדואר בע"מ

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המשיבים

עתירה לפי חוק חופש המידע

מוגשת בזאת עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: **חוק חופש המידע** או **החוק**). בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את המשיבים להשיב לבקשה, שעניינה קבלת מידע בנושא הנהלים החלים על ניהולם השוטף של חשבונותיהם של אסירים, המוגדרים "ביטחוניים", בבנק הדואר, המיועדים לביצוע רכישות במרכזי המכר של בתי הכלא (להלן: **הבקשה**).

הבקשה הופנתה למשיבים עוד בחודשים פברואר ומרץ 2010, כאשר אף לפני כן נוהלו מגעים שונים בין העותר לבין המשיבים בעניין. על אף שחלפו מאז הגשתה הפורמאלית של הבקשה מעל לתשעה חודשים, הבקשה טרם נענתה, תוך הפרה בוטה של החוק.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותר (להלן גם: **המוקד להגנת הפרט** או **המוקד**), הוא עמותה רשומה, ללא מטרת רווח, הפועל לקידום זכויות האדם של תושבי השטחים הכבושים. המוקד להגנת הפרט הוקם בשנת 1988, על רקע אירועי האינתיפאדה הראשונה ומאז ועד היום טיפל בעשרות אלפי פניות, בדרך של פנייה לרשויות המדינה ופעילות משפטית, הן בייצוג אחרים והן כעותר ציבורי. כמו כן עוסק המוקד בהוצאת דוחות תקופתיים ודוחות נושא, כחלק ממטרותיו הציבוריות, ורצונו לממש את העיקרון הדמוקרטי של זכות הציבור לדעת.

2. בין היתר, מסייע המוקד מזה שנים רבות לאסירים ועצורים פלסטינים, הכלואים בבתי כלא בישראל, בשמירה על זכויותיהם הבסיסיות.
3. המשיב 1 (להלן: **שב"ס**), רשות הכליאה הלאומית של ישראל, מחזיק תחת משמורתו את האסירים הפלסטינים הכלואים בישראל, והוא הנושא באחריות לשלומם ורווחתם. הוא אחראי, בין היתר, גם לניהולם השוטף של מרכזי המכר בבתי הכלא.
4. המשיב 2 הוא המשרד המופקד על הרגולציה של כל ענף התקשורת בישראל. בין היתר, מופקד הוא גם על הפיקוח על תחום הדואר.
5. המשיב 3, חברת דואר ישראל בע"מ, הוקמה כחברה ממשלתית ב-1.3.06, והיא החברה האם של חברת בנק הדואר בע"מ. היא כפופה להוראות חוק חופש המידע מכוח סעיף 92(9) לחוק.
6. המשיב 4, חברת בנק הדואר בע"מ (להלן: **בנק הדואר**), הוקמה גם היא כחברה ממשלתית ב-1.3.06. החשבונות, המשמשים את האסירים הפלסטינים לרכישת מוצרים במרכזי המכר של בתי הכלא, נמצאים בבנק הדואר.

עניינה של הבקשה

7. עניינה של עתירה זו, כאמור, בקבלת מידע בנושא הנהלים החלים על ניהולם השוטף של חשבונותיהם של אסירים, המוגדרים "ביטחוניים" על ידי שב"ס, בבנק הדואר, המיועדים לביצוע רכישות במרכזי המכר של בתי הכלא (להלן: **קנטינה**).
8. בפנייתו של העותר, נשוא עתירה זו, נתבקשו המשיבים לספק את הנהלים החלים על נושא הפקדת הכספים בחשבונות הקנטינה של האסירים, כדלקמן:
- (i) א. מהו הסכום אותו זכאי כל אסיר להחזיק בחשבון מרכז המכר (קנטינה) על שמו?
 ב. האם יש הבדל לעניין זה בין אסיר פלילי "רגיל" לבין אסיר פלילי המוגדר "ביטחוני"?
- (ii) א. לגבי הסכום על-פי ס"ק א' דלעיל, האם מדובר בסכום, אותו יכול האסיר להוציא במשך חודש אחד, או שמדובר בתקרת הפקדה בכל חודש?
 ב. האם יכול האסיר לצבור בחשבונו סכום כסף העולה על הסכום הנקוב דלעיל, וההגבלה היא רק על כמות הכסף שבאפשרות האסיר להוציא במשך חודש על רכישות בקנטינה?
- (iii) האם ישנה הגבלה על סכום הכסף המופקד מידי חודש בחשבון הקנטינה של כל אסיר?
- (iv) אם קיימת הגבלה מעין זו, האם היא חלה על האסיר בעל החשבון עצמו, או על האדם המפקיד את סכום הכסף בחשבון?

העתק הבקשה מיום 15.2.10, שהופנתה לממונה על חוק חופש המידע בשב"ס, מצורף ומסומן ע/1.

העתק הבקשה מיום 10.3.10, שהופנתה לממונה על חוק חופש המידע בבנק הדואר, מצורף ומסומן ע/2.

9. כידוע, הזכות לקבל מידע איננה תלויה בהוכחת עניינו של המבקש במידע (ראו סעיף 7(א) לחוק, וכן ראו עת"ם (י-ם) 717/02 הרב עו"ד אורי רגב נ' יד ושם, תק-מח 2002(3), 6893, עמ' 6896; זאב סגל, הזכות לדעת באור חוק חופש המידע, עמ' 221). עם זאת, ולמעלה מן הדרוש, נבקש לפרט מעט את החשיבות הברורה שבקבלת המידע האמור.

10. כאמור לעיל, מזה שנים ארוכות עוסק העותר בשמירה על זכויותיהם של האסירים הפלסטינים, הכלואים בבתי הכלא בישראל, בין היתר בתחום תנאי הכליאה להם הם זוכים. במסגרת תחום טיפול זה, נתקל העותר בתופעה, אשר חוזרת על עצמה שוב ושוב, בכל הנוגע לניהול חשבונות הקנטינה של האסירים הפלסטינים.

11. בין יתר הזכויות המוקנות בדין לאסירים הפלסטינים, ישנה גם זכותם לגישה לקנטינה בבית הכלא, שם ביכולתם לרכוש מגוון מוצרים, מעבר לבסיס המסופק להם על-ידי שב"ס. פקודת נציבות שירות בתי הסוהר 04.32.00, העוסקת בנושא (להלן: **פקודת הנציבות**), קובעת כי לכל אסיר תהיה אפשרות לרכישת מוצרים בקנטינה, עד סכום של 1,500 ₪ (כך שם).

12. בהתאם לכך, כאשר אסיר נקלט בבית הסוהר, מייד מונפק לו מספר חשבון, המנוהל על-ידי בנק הדואר, כאשר מחשבון זה רשאי האסיר למשוך את כספו בכל עת. הכספים, יש להדגיש, הם פרטיים של האסיר, ומופקדים על-ידי בני משפחתו ו/או מכריו.

13. דא עקא, כידוע, אין לפלסטינים תושבי השטחים גישה ישירה לסניפי בנק הדואר, ועל-כן הם נאלצים לשלוח שליחים, אשר יכולים לגשת לסניף דואר בישראל, ולהפקיד בשמם כספים בחשבונות הקנטינה של יקיריהם.

14. והנה, מתברר כי במקרים רבים נאמר למבקשים להפקיד **כי חשבונות הקנטינה "סגורים"**, וכי לא ניתן לבצע את ההפקדות המבוקשות.

15. ודוק, הקנטינה מהווה בסיס חשוב לשמירה על רווחתם של האסירים. לא מדובר במותרות, אלא במוצרי יסוד הכרחיים, שבלעדיהם נפגעים מאוד תנאי המחיה המינימאליים להם זכאים האסירים. בין המוצרים, אותם רוכשים האסירים בקנטינה באמצעות הכספים המופקדים עבורם, ניתן למנות, בין היתר, סיגריות ומצתים, תה, קפה, סוכר, חומוס, טחינה, שמן זית, סבון, שמפו ומשחת שיניים. מכאן, שניתן להעלות על הדעת כיצד נראים חייו של אסיר, אשר מוצרים אלו נמנעים ממנו, אך בשל כך שאין באפשרותו להוציא כספים מחשבון הקנטינה שלו.

16. מכאן חשיבות הניהול השוטף של חשבונות הקנטינה של האסירים, כך שיוכלו להוציא בכל חודש את הסכום המותר להם על-פי פקודת הנציבות, ללא קשיים לוגיסטיים מיותרים. כפי שמתואר להלן, מדיניותם של המשיבים בכל הנוגע לניהול חשבונות הקנטינה של האסירים גורמת לקשיים ניכרים עבור משפחות האסירים בבואן להפקיד כספים בחשבונות, מה שגורר בתורו מניעה של מוצרי יסוד הכרחיים מן האסירים.

17. בבירורים שערך העותר אל מול שב"ס, עלו שאלות רבות בנוגע לאופן הטיפול של בנק הדואר בחשבונות מן הסוג הנדון. כך, הסתבר כי בפועל סניפי בנק הדואר מגבילים, ללא כל סימוכין בדין, את סכום ההפקדה לחשבונות הקנטינה על-פי המפקיד, ולא על-פי בעל החשבון עצמו, כפי שמתבקש מקריאת ההוראות החלות בנושא. כך, הם מסרבים במקרים רבים לקבל את הכספים מהמפקיד, בתואנה שכבר הפקיד "יותר כסף מהמותר באותו החודש" – על-אף שאין הסכום עולה על הסכום הנקוב בפקודת הנציבות לכל אסיר.

18. מובן, כי ההגבלה, אשר הוטלה, כפי הנראה, בלא בסיס בדין, פוגעת בזכויותיהם של האסירים הפלסטינים.

19. כדי לסכם את הנאמר עד כה, עולה הרושם, כי בנק הדואר עושה דין לעצמו, ומגביל את סכום הכסף שיכול כל מפקיד להפקיד בחשבונות הקנטינה של האסירים, במקום שההגבלה תהיה על בעל החשבון, קרי – האסיר.

20. לאור זאת, ניהל העותר התכתבות עניפה בנושא עם המשיבים, במטרה להבין לאשורם את הנהלים החלים על ניהול חשבונות הקנטינה של האסירים. אולם, מסתבר שניסיון להבין עניין פשוט לכאורה אינו צולח. למרות פניות אינספור, ומשך זמן רב ביותר של המתנה לתשובות, לא נתקבלו תשובות ענייניות. הנהלים הרלבנטיים לעניין ואופן פעולת המשיבים בנושא זה, נותרו כולם בגדר נעלם. כמו-כן, האסירים הפלסטינים ובני משפחותיהם עודם נתקלים בקשיים ניכרים בבואם להפקיד כספים בחשבונות.

הגשת הבקשות ואי המענה הממושך

21. ביום 26.5.09, פנה העותר לראשונה למנכ"ל בנק הדואר בנושא ניהול חשבונות הקנטינה של האסירים הפלסטינים הכלואים בישראל, בניסיון להבין לאשורם את הכללים החלים בנושא זה בכל הנוגע לבנק הדואר, תוך הצגתה של הבעיה באופן כללי בפני המנכ"ל.

העתק הפנייה מיום 26.5.09 מצורף ומסומן ע/3.

22. ביום 14.6.09 התקבלה תשובת מנכ"ל בנק הדואר. בתשובה זו מתנער, בעצם, בנק הדואר מכל אחריות שהיא לניהול חשבונות הקנטינה של האסירים, תוך העברת הכדור למגרש של שב"ס. כך, נכתב בתשובה כי "חשבונות האסירים מנוהלים ע"י שירות בתי הסוהר ובהתאם להוראותיו... אנו מציעים כי הפנייה תועבר לשירות בתי הסוהר האחראי על כל מהליכי (כך במקור – ד.ש.) הפעולות הנ"ל...".

העתק תשובת מנכ"ל בנק הדואר מצורף ומסומן ע/4.

23. בעקבות תשובה זו, פנה העותר טלפונית לחשבות שב"ס. והנה, בתשובה נמסר כי הנהלים, בכל הנוגע לניהול חשבונות בבנק הדואר, נקבעים אך ורק על-ידי בנק הדואר בעצמו!

24. בהמשך לכך, פנה העותר בכתב ביום 1.7.09 לחשב שב"ס בנושא, וביקש לקבל הבהרות בכתב לאשר נמסר כבר בעל-פה.

העתק פניית העותר לחשב שב"ס מיום 1.7.09 מצורף ומסומן ע/5.

25. במקביל, פנה העותר באותו יום למפקח על בנק הדואר, שהוא סמנכ"ל במשרד התקשורת (כזכור, משרד התקשורת הוא המשיב 2 בעתירה). בפנייה הוצגה הבעייתיות הרבה במצב הקיים כפי שנתגלה עד אז, ודרישה לשינוי המצב.

העתק פניית העותר למפקח על בנק הדואר במשרד התקשורת מיום 1.7.09 מצורף ומסומן ע/6.

26. ביום 12.7.09 התקבלה תשובתו של המפקח על בנק הדואר במשרד התקשורת, שחזרה במדויק על טענותיו של מנכ"ל בנק הדואר, על-פיהן מי שאחראי באופן בלעדי על ניהול חשבונות הקנטינה של האסירים הוא שב"ס, ולא בנק הדואר.

העתק תשובתו של המפקח על בנק הדואר מצורף ומסומן ע/7.

27. כך, בחלוף מספר חודשים של דשדוש במקום, החליט העותר כי אין הוא מרים ידיים, וכי עליו להמשיך לנסות לקבל תשובה ברורה מהגופים הנוגעים לטיפול בחשבונות הקנטינה של האסירים הפלסטינים. מאחר שלא התקבלה משב"ס כל תשובה פורמאלית, פנה העותר לדובר שב"ס, בדרישה כי יעביר אליו את הנוהל האמור, וכי יספק הסברים בכל הנוגע לאופן ניהול החשבונות מצידו של שב"ס. במקביל, פנה העותר לממונה במשרד התקשורת על חוק חופש המידע, בדרישה דומה, תוך הבהרה כי עד כה התשובות שהתקבלו בעניין זה מגורמים שונים בבנק הדואר ובמשרד התקשורת אינן מספקות. שתי הפניות נעשו ב-15.9.09.

העתקי הפניות לשב"ס ולמשרד התקשורת מצורפים ומסומנים ע/8 ו-ע/9, בהתאמה.

28. תשובת הממונה על חוק חופש המידע במשרד התקשורת הגיעה ביום 24.9.09, לפיה היא העבירה את פניית העותר לטיפולו של הממונה על חוק חופש המידע בבנק הדואר.

העתק תשובת הממונה על חוק חופש המידע במשרד התקשורת מצורף ומסומן ע/10.

29. בינתיים, נשלחה תזכורת לדובר השב"ס, בכל הנוגע לפנייה מיום 15.9.09, אליה לא קיבל העותר כל התייחסות. תזכורת נשלחה גם לממונה על יישום חוק חופש המידע בבנק הדואר, ביום 10.12.09.

העתק מכתבי התזכורת לשב"ס ולבנק הדואר מצורפים ומסומנים ע/11 ו-ע/12, בהתאמה.

30. בכך לא מסתיימת שרשרת ההתכתבויות הקפקאיות. ביום 23.12.09 התקבלה אצל העותר תשובתו של הממונה על יישום חוק חופש המידע בבנק הדואר, לפיה את תשובתו הוא העביר לממונה על חוק חופש המידע במשרד התקשורת - **ולא לעותר** - בטענה שהיא זו שהעבירה אליו את הפנייה. מיותר לציין כי הממונה על חוק חופש המידע בבנק הדואר לא טרח לצרף להודעתו זו את התשובה עצמה, ואילו הממונה במשרד התקשורת אף לא טרחה ליידיע את העותר בדבר העברת התשובה של בנק הדואר אליה. לאור זאת, שב ופנה העותר אל הממונה במשרד התקשורת, בבקשה לקבל את התשובה, שהועברה אליה על-ידי הממונה בבנק הדואר.

העתק תשובתו של הממונה בבנק הדואר מצורף ומסומן ע/13; העתק הפנייה לממונה במשרד התקשורת מיום 30.12.09 מצורף ומסומן ע/14.

31. ביום 3.1.10 התקבל מכתבה של הממונה על חוק חופש המידע במשרד התקשורת, אולם גם הפעם לא דובר בתשובה עניינית, אלא אך בהעתק פנייתה לממונה בבנק הדואר, בה היא מבקשת ממנו לענות לעותר ישירות.

העתק מכתבה של הממונה על חוק חופש המידע במשרד התקשורת מיום 3.1.10 מצורף ומסומן ע/15.

32. בהמשך לכך, ביום 26.1.10 התקבל במוקד מכתב נוסף מהממונה על תחום חופש המידע בבנק הדואר. דא עקא, אז התברר כי אותה "תשובה" נחשפת, אינה תשובה כלל, שכן מכתב זה לא חידש מאומה – צורף אליו העתק מכתבו של מנכ"ל בנק הדואר לעותר מיוני 2009 (צורף כנספח ע/4), וכל שנאמר בו הוא כי "מענה לפנייתך זו נשלח אליך כבר בחודש יוני 2009 עת פנית ישירות אל חברת דואר ישראל".

העתק מכתב הממונה על חופש המידע בבנק הדואר מיום 20.1.10 מצורף ומסומן ע/16.

33. בהמשך לכך, ועל מנת להימנע מניסיונות התחמקות נוספים ממתן תשובה, שלח העותר בקשות נוספות, בהן הובהר כי מדובר בבקשות **על פי חוק חופש המידע** ואשר צורפו אליהן קבלות על תשלום אגרה על פי החוק. בקשה אחת נשלחה ביום 15.2.10 לסג"ד ירון זמיר, הממונה על חוק חופש המידע בשב"ס, ובקשה שנייה נשלחה ביום 10.3.10 למר שלומי אזולאי, הממונה על חוק חופש המידע בחברת דואר ישראל.

34. ביום 24.3.10 הגיעה אל העותר תשובתו הראשונית של הממונה על חוק חופש המידע בחברת דואר ישראל, אולם גם בתשובה זו לא היה כל דבר מהותי. כל שנמסר בה היה כי פניית העותר "הועברה לביורר וטיפול מול הגורמים המתאימים בחברת דואר ישראל. בסיום הטיפול יושב לך מענה בנושא".

העתק תשובת הממונה על חוק חופש המידע בחברת דואר ישראל מיום 18.3.10 מצורף ומסומן ע/17.

35. בתשובה נוספת מיום 8.4.10, הפעם מגב' פנינה טוקטלי, סגנית מנהלת בנק הדואר, נמסר כי "אין בידי חברת דואר ישראל פרטים כפי שהתבקש בבקשת המידע". במכתב שבו וחזרו הטענות לפיהן כל מה שקשור לחשבונות האסירים הפלסטינים מנוהל על-ידי שב"ס, וכי אין לבנק הדואר כל נגיעה או סמכות לגביהם.

העתק תשובת סגנית מנהלת בנק הדואר מיום 8.4.10 מצורף ומסומן ע/18.

36. תזכורות נשלחו לממונה על חופש המידע בשב"ס בימים 12.4.10 ו-29.7.10, אולם שתיקתו של שב"ס נותרה בעינה. זאת, למרות שנמסר לעותר מספר פעמים, בעל-פה, כי "העניין בטיפול".

העתקי התזכורות לדובר שב"ס מצורפות ומסומנות ע/19 ו-ע/20, על-פי סדר שליחתן.

כך, משך למעלה משנה וחצי מנסה העותר לקבל מן המשיבים תשובות ברורות לעניין הנדון, אך לשווא. חלפו אף למעלה מתשעה חודשים מהיום בו שולמה האגרה כנדרש על פי חוק חופש המידע, מבלי שהפנייה זכתה למענה ענייני כלשהו מצד המשיבים. אין אפוא מנוס מלהגיש עתירה זו.

הטיעון המשפטי

זכות הציבור לדעת ולקבל מידע מרשות ציבורית

37. חופש המידע הוא עקרון מרכזי במדינה דמוקרטית, המהווה מקור ראשון במעלה לפיקוח על רשויות השלטון והגנה על זכויות האדם.

תכליתו של חוק חופש המידע לאפשר שקיפות על פעולותיה של הרשות הציבורית ולאפשר יכולת בקרה מושכלת של תפקודה. "נגישות רבה יותר למידע תסייע לקידום של ערכים חברתיים ובהם שוויון, שלטון החוק וכיבוד זכויות האדם, ותאפשר גם בקרה טובה יותר של הציבור על מעשי השלטון". (הצעת חוק חופש המידע, התשנ"ו-1996). (עת"ם (י-ס) 717/02 רגב נ' יד ושם, תק-מח 2002(3) 6893, 6896 (2002)).

38. בע"ם 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ, תק-על 2006(1) 697, 704 (2007), נאמר כי:

נאמן לתכליות אותן מיועד חוק חופש המידע להגשים, פותח החוק בסעיף 1 בהצהרה כללית ורחבה על דבר קיומה של הזכות לקבלת מידע מרשויות הציבור בקובעו: לכל אזרח ישראלי או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות חוק זה. בספרו "הזכות לדעת באור חוק חופש המידע" מציין פרופ' סגל כי סעיף זה הוא "סעיף המפתח, שעליו נשען החוק כולו. הוא מהווה את 'אבן השתייה' שעליה נשענת הזכות החוקית לקבל מידע מרשות ציבורית".

39. העותר מבקש לקבל מידע שיש לו השלכה ישירה על זכויותיהם של אלפי אסירים פלסטינים, הכלואים בבתי הכלא בישראל. אמנם, חוק חופש המידע מאפשר לרשות הציבורית לדחות בקשה לקבלת מידע. עם זאת, מדובר בעילות ספציפיות, אשר (לפחות, על פניו) אינן מתקיימות בענייננו (ראו סעיפים 8 ו-9 לחוק). המשיבים גם לא טענו כי על הבקשה לקבלת המידע להידחות (כידוע, העותר לא קיבל כל התייחסות עניינית לבקשתו). אשר על כן, העותר שומר לעצמו את הזכות להתייחס לכל טענה שתועלה לראשונה, אם תועלה, על ידי המשיבים, לאחר הגשת עתירה זו.

40. העותרים מבקשים להפנות לפסק הדין שניתן בעת"ס (י-ם) 530/07 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים**, תק-מח 2007(4), 10803. באותו עניין, דובר בבקשה לפי חוק חופש המידע, כי משרד הפנים יפרסם ויאפשר עיון בקבצי ההוראות והנהלים שעל פיהם הוא פועל.

בית המשפט הנכבד קיבל את העתירה במלואה, תוך שהוא מותח ביקורת קשה על התנהלותו של משרד הפנים. בין השאר, הדגיש בית המשפט הנכבד בפסק דינו כי:

החובה לפרסם הנחיות ונהלים של הרשות הציבורית נובעת מעקרונות הפומביות ומושתתת על שני טעמים מרכזיים: האחד, ההכרה בזכותו של הפרט לדעת את הנורמות הכלליות והמדיניות המשפיעות על זכויותיו. חוסר הידיעה של תוכן הנהלים וההנחיות משליך במישרין על יכולתו של הפרט לפעול למען מימושן של זכויותיו ומונע ממנו את היכולת להתמודד עימן ולהגן על זכויותיו.

הטעם השני נוגע לרשות הציבורית ולתקינות פעילותה. הפרסום והשקיפות מהווים מחסום בלתי ניתן לפעילות תקינה של המינהל ולשלילת אפליה, מעשה שרירות או העדר ענייניות כלפי האזרח. בנוסף לכך, פרסום ומתן זכות עיון מאפשרים ביקורת של בתי המשפט ושל הציבור על ההחלטות ועל התנהלות הרשות, דבר התורם מהותית לשיפור, תיקון והתייעלות של השירות הציבורי.

[...]

פרסום ומתן זכות עיון לנהלים, הנחיות והוראות פנימיות של הרשות הוא מההוראות החשובות ביותר של המשפט המינהלי, המהווה נדבך מרכזי בשמירה על זכויותיו של הפרט ועל תקינות פעילותה של הרשות הציבורית. (עת"ס (י-ם) 530/07 הנ"ל, בפסקאות 16-17).

בית המשפט הנכבד הוסיף והבהיר כי:

בתי המשפט חזרו וקבעו כי מאז חוקק סעיף 6 לחוק חופש המידע, הרשות הציבורית חייבת להעמיד את הנחיותיה לעיון הציבור ולפרסמן ולמעשה הוראה זו החילה על ההנחיות המנהליות חובת פרסום בדומה לחובה

החלה על פרסומן של תקנות בנות פועל תחיקתי. בכך ביקש המחוקק להביא לידיעת הציבור את ההנחיות המנהליות שלפיהן פועלת הרשות הציבורית כדי שלא תהיינה בגדר "תורת הנסתר". (עת"ם (י-ם) 530/07 הנ"ל, בפיסקה 35).

התנהלות המשיבים מהווה הפרה בוטה של החוק

41. כידוע, החוק מחייב את הרשות להודיע למבקש ללא דיחוי, ולכל היותר תוך תקופה של 30 יום, על החלטתה בבקשתו. המשיבים לא עמדו בחובתם זו. הרשות יכולה להאריך תקופה זו בשלושים יום נוספים **מטעמים מנומקים** (סעיף 7(ב) לחוק). המשיבים לא האריכו את התקופה בהתאם להוראה זו – וגם לו היו עושים כך, ממילא גם תקופה נוספת זו חלפה כבר לפני זמן רב.

42. הבקשות נשוא העתירה נשלחו בימים 15.2.10 ו-10.3.10, **לפני למעלה מתשעה חודשים**, (וכאמור, עוד בטרם שולמה האגרה הנדרשת ונשלחה הפנייה ה"פורמאלית" על פי חוק חופש המידע, התנהלו התכתבויות בנושא במשך **כתשעה חודשים נוספים**) ועד עתה לא קיבל העותר תשובה עניינית כלשהי לבקשות.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים להשיב לבקשת העותר ולמסור לידיה את המידע המבוקש במלואו. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד להשית על המשיבים את הוצאות העותר ושכ"ט עו"ד.